

La crònica teatre

La rebotiga

Jordi Bordes

Barcelona

Teatro de los Sentidos respira aquella ombra de rebotiga. Insinuen, però mai diuen. I per poder saber què es cou, l'espectador ha d'acceptar ser vulne-

rable, desempallegar-se de les butaques i transitar per allà on circula l'acció, l'emoció, l'aire dramàtic. Aquest festival Grec, el Teatro de los Sentidos ha obert casa seva: el Polvorí. Ja fa sis anys que són en aquells murs que van emmagatzemar pólvora i armes i que ara estan equipat amb un altre tipus d'artilleria. També apunta al cor, però no per dessagnar-lo sinó per donar-li una empenta, una glopada d'aire humil, orgànic. En aquesta ocasió, de bracet amb el clown, els habitants de la companyia (es neguen a dir-se actors) conviden als viatgers (no volen rebaixar-los sota la paraula gastada de *públic*) a entrar al seu edifici per la porta del bon morir o bé per la porta del bon viure. Expectant dilema, aquest d'haver de prendre una decisió amb una informació, a dreta llei, insuficient. En realitat és una trampa, una estratègia per persuadir. A dins, en una foscor quasi absoluta, els grups compartiran xiuxieig, desitjos convertits en mistos i celebració dels èxits a cop de brindis desenfrenat sobre de la taula on, presumptament, hi havia un cadàver. Durant

Un detall de l'espectacle en una prèvia inusualment il·luminada ■ J. AZNAR

l'hora llarga de l'acció, la foscor s'acompanya de sons que remeten a la infància. Respiren somnis. Escleten emocions.

Ara que els magatzems de botigues i indústries estan cada cop més deslocalitzats, Teatro de los Sentidos convida a espiar pel forat del pany. A mirar els espais privats, quasi prohibits. Ells són generosos i ensenyen el seu armari de roba blanca alhora que, impúdicament cortesos, conviden tothom a alliberar les seves ombres en una foscor conciliadora i sota unes màscares. Escopir sang i fel és una fórmula prou reveladora per impactar el públic. Enrique Vargas i el seu equip

emocionen al local que ja pot acollir funcions. Recorren a la memòria més amagada, al record més ínfim. On fa sis anys hi havia un espai per injectar-se droga, ara els veïns del barri sopen a la fresca i escolten música i els més privilegiats de la cartellera puguen, es despullen les emocions i surten descarregats d'un pes que ignoraven que duïen a sobre. Aquella ombra s'ha quedat empeltada en alguna peça de roba penjada al sostre del Polvorí. Ara la mirada ja pot ser més franca, l'aire més fresc, la festa més honesta. A la rebotiga, fos del bon morir o del bon viure, hi havia l'expressió de la vida, de la paradoxa. ■